

CULPABLE

“Entro, compro i surto, no robo, mai no he robat.”

Sekou Berette

En el precís instant en què l'home posa el peu a l'entrada de la instal·lació, el guàrdia aguditza els cinc sentits i observa dissimuladament l'individu. Aquest individu porta una dessuadora vermella i mira de reüll al seu voltant.

L'home de la dessuadora vermella que mira de reüll amb ulls grans i tristos, camina vívidament cap a la secció de menjars precuinats, i busca delerós la samfaina de la cadena *Bo de debò*. Simultàniament, el guàrdia, expectant, l'observa atentament esperant el preuat moment en què l'individu que mira de reüll amb uns ulls tristos i grans a la recerca d'una samfaina precuinada, agafi, amb un moviment àgil i ràpid la tria final i, sense escrúpols ni remordiments, l'amagui sota l'ampla dessuadora vermella.

El guàrdia és savi i anticipa els seus moviments: n'ha conegut molts d'algerians, senegalesos, gambians, marroquins, indis... que han ordit un malèfic pla per aconseguir agafar productes il·legalment. El savi i observador coneix les estratègies que usen, les tàctiques emprades sempre fallides sota la seva vigilància. És per això que prefereix esperar-se a enxampar-lo en el punt de fuga, abans que surti al món exterior impune de qualsevol responsabilitat. El guàrdia envellit, de cinquanta-dos anys, resta immòbil i fantasieja amb el moment en què atraparà l'home de la dessuadora vermella i ulls tristos, repassant-ho mentalment un cop i un altre, fet que li provoca una gran satisfacció. Se'n torna cap a l'entrada amb passes lleugeres mentre pensa què dirà al lladre de menjar precuinat quan l'aturi; potser fins i tot li deixarà anar una línia hollywoodiense.

II

L'home d'ulls grans i tristos agafa la samfaina sense mirar el preu, i quan cau de cap a la realitat, s'enfonsa. El menjar precuinat de la cadena *Bo de Debò* costa un euro més del que porta a sobre, i una amanida plena de conservants o uns macarrons amb una salsa de tomàquet de gust sospitós no

l'acaben de convèncer com a alternativa. És per aquest motiu que decideix deixar la samfaina al seu lloc i tornar un altre dia amb més diners.

L'individu de la dessuadora vermella, capcot, retorna al punt de sortida però just abans de marxar sent una mà sobre la seva espatlla. Es gira lentament, ja fa estona que sentia la mirada d'un voltor que vol tastar sang, encara que la seva víctima estigui tan socarrimada que no en podrà treure res. Mira als ulls d'un guàrdia vell, àgils i desperts, i els seus, grans i tristos, s'entristeixen encara més quan la realitat li torna a caure a sobre, però aquest cop l'enfonsa més en la ràbia i la impotència.

- Para. ¿Qué llevas ahí dentro?
- Nada.
- No te creo. ¿Qué llevas debajo de la sudadera?
- Ya te he dicho que no llevo nada.

El guàrdia no se'l creu. Allarga els braços i amb un moviment imperceptible toca la dessuadora vermella i comprova, confús, que efectivament l'home negre no duu res, com bé li ha dit. Sent com el riu de la vergonya puja ràpidament al seu cap, escalfant-lo a gran temperatura. Les seves galtes bullen i sent el batec del seu cor al front. Ho ha tornat a fer, pensa, ha tornat a aturar un home innocent. Però ell estava segur que havia robat, tots els del seu tipus roben, els coneix, ha estat treballant anys i panys de guàrdia, sap quins són els llocs on posen els productes il·legals, sap com juguen, i ell els atura. Però tot i així, per desè cop consecutiu, ha aturat un home innocent. Torna a caure en el seu prejudici, però és massa orgullós per mostrar signes de remordiment. Alça el cap i amb veu rígida el fa fora de l'establiment.

- Fuera, ya puedes irte.
- Guàrdia, jo entro, compro i surto. No robo, mai no he robat.

L'home d'ulls tristos se'n va amb el cor encongít i els punys premuts. Qui es creu que és aquest vell per parar-lo i revisar-lo? Perquè és negre i ell blanc, per això hi té dret? Cada cop desitja més que l'entenguin, la seva família és treballadora, té dues filles que van a l'escola i parlen perfectament el català, té una dona que cuida d'elles i tots tenen la nacionalitat espanyola. Vint-i-dos anys fa que viu a Catalunya, i encara el paren al supermercat.